

Zurja pschepokasał, wusběhasche wošebje to, so Pruszy hižo na tšecje lěto Saksich wobcžežuja.

„Luby mlody pscheczelo“, snapscheczimi jemu tón, „mi dže šo skoro šdacž, so šu we wójnskich czašach jeni kaž drusy. Ja nicžo na waš Rejžorskich nimam, ale to wy tač derje wěšcže, jako ja, so tawšynty Saksow na wašchich wojałow płakaju, a džeczi-džeczi tych šamych budža hišcže jich mjeno šanicžowacž.“

„To by bylo džiwno“, wotmolwi Radowšław tróštku hórko, „wšchał šmy wašchi pscheczelo, a džeme wam tych pschescžeharjow wuhnacž.“

„Haj“, šapadže Šermiš, „dyrbi našch lud to ša pscheczelnoscž mēcž, hdyž jim Rejžorszy tu wobohu Žitawu zyle nje-trěbnje tač žałošnje wutupja?“

„To pač we wójnje hinač njeje“, staji jemu Radowšław napscheczimo, „njobudžišche šo retomaš Pruskich, hdyž jich š krawymni hłowami š Čzech cžerjachmy, w tym měšcže pschi šwojich magazinach tač twjerdže šupik, njobudžišche šo Žitawje nicžo štało.“

Zurij móžesche šo hórkeho hłóša lědma šdžeržecž: „Haj, dyrbjachu wašchi w runym měrje njewinowate měšto, w kraju šwojeho pscheczela, do wóhnja tšelecž, hdyž jim ta cžrjódka cžěkanzow runu šmuhu š wrotami nuts njedašche? Dyrbjachu woni tym wobohim ludžom zyle měšto, hačž na někotre kšěže, š płomjenjom škónžowacž? Šawěrnno, to šo njeje wušmjecž, jow we pscheczelskim kraju jenemu jenicžkemu měštu šškodu psches milion toleč nacžinicž. Njemóhła šo ša tajke pjenjesy krajina kupicž, kotraž by š najmjeńšha 100 rjaných wješeknych wšow měła? Ale tajke praščenja hišcže njehadža dowolicž. A to hačle je to mjeńšche! Ale